

El tabú a escena

En l'*Art Poètica*, **Aristòtil** explica que el drama és la imitació d'homes en acció. Parlava genèricament. Avui aquests homes també són dones. Políticament correcte, doncs. Al llarg de la història del teatre els personatges del drama s'han barallat entre si per aconseguir la victòria, venjar-se, enamorar, destruir... Poques vegades, però, el tabú per excel·lència ha pujat a l'escena. Em refereixo a la pròpia mort, el suïcidi i la malaltia. Hi ha una por immensa en representar la consciència de l'amenaça de la mort. I malgrat tot, per tal de suportar la idea i el fet de la mort, dones i homes han tingut la necessitat d'amansir-la, mitificar-la, simbolitzar-la, contar-la. És a dir: escenificar-la.

Aquest cap de setmana el **Teatre de l'Escorxador** de Lleida, ha programat (dissabte, diumenge i dilluns) un drama infreqüent: **Wit**. A partir del text

de la nord-americana **Margaret Edson** -guanyava el Pulitzer amb aquesta obra primerenca- la companyia teatral que s'ha inventat el cineasta **Fernando Trueba**, aquí de productor, escenifica el drama personal de la professora universitària Vivian Bearing (**Rosa M. Sardà**) internada dins d'una unitat de malalts de sida i càncer d'un hospital de Washington.

- El càncer segueix sent un
- tema rar i escandalós en el
- món de la poesia dramàtica

Durant prop de dues hores el públic assisteix a la lluita heroica d'una il·lustre doctora en Filosofia i Lletres que gràcies al recurs de la ironia mostra el procés de transformació interior del personatge. Tot és representació, segons el mestre **Ingmar Bergman**. I malgrat això, el càncer segueix sent un tema rar i escandalós en la poesia i és inimaginable estetitzar aquesta malaltia, afegeix **Susan Sontag**. Si observeu la publicitat de l'espectacle, s'evita pulcrament escriure el mot "càncer", ara convertit en "greu malaltia"... No obstant, el cinema -el teatre del segle

XXI- últimament n'ha parlat: *Mi vida sin mí*, d'Isabel Coixet; *Las invasiones bárbaras*, de Denys Arcand. Casos estimulants. De la mateixa manera que fa una dècada el matattore **Flotats** es passava tota la funció prostrat al llit en *El dret d'escollir*, avui la gran tragicòmica **Sardà** és tot un gínjol dictant una lliçó magistral en dos temps: 1) El teatre com a acte heroic; i 2) Aprendre a morir és aprendre a seguir vivint.

no, emfjg